

SHORT STORY

Neanderthaler 2.0

LIBERTY BIESMA

Neanderthaler 2.0

*“Als ik tot god spreek, noemt men dat bidden.
Als god tot mij spreekt, noemt men dat psychose.”*

Herman van Veen

Op een hete zomerdag.
‘Ik ga de politie bellen!’
‘Je doet maar, mongool!’

‘Kom op, Michael, we gaan naar binnen.’ Ik trek hem aan zijn schouders mee. ‘Hij is het niet waard, kom.’ Ik doorbreek zijn woede en dirigeer hem naar de bank. ‘Kom maar schat ... even tot tien tellen en rustig worden.’ Ik streel zijn voorhoofd om hem te kalmeren. Het bloed pompt wild en onstuimig door de aderen onder zijn huid.

‘Dat is al de zoveelste keer dat ik hem naar jou zie kijken. Ik ben het zat, dat geflirt de hele tijd! Die loerende ogen. Godverdomme! Ik stomp hem nog eens voor z’n harses.’ De woede spettert van zijn lippen. Mijn man, mijn jaloeerse eega. Ik voel medelijden, maar moet van binnen ook wel lachen.

‘Misschien moet ik niet van die korte rokjes dragen ...’

‘Ja, nee, dat zal wat zijn,’ briest hij met een rood hoofd. ‘Dat we ons gaan aanpassen aan die idioot. Vergeet het maar!’

‘Het is gewoon een kutbuurman schat, een loser en alcoholist. Hij weet niet beter. Jij gaat nu even bijkomen. Ik pak een biertje voor je en dan bestel ik zo bij de Thai, oké?’

‘Ja lekker.’ Zuchtend leunt hij achterover.

‘Heb je al iets van je moeder gehoord?’ Mijn stem galmt over de Italiaanse tegels in de open keuken.

‘Nee, haar telefoon gaat al een week naar haar voicemail. Ik snap er niets van.’

Ik rek me uit en pak twee glazen uit de kast. ‘Misschien is ze spontaan op vakantie?’

‘Maar dat is niets voor haar, je kent haar toch? Die durft nog niet met de bus naar Duitsland. Ze heeft al hoogtevrees op de Holterberg.’

Ik ga door mijn knieën – wat niet gemakkelijk gaat met hoge hakken en een minirok aan – en pak twee ijskoude Belgische biertjes uit de koelkast.

‘Als ze maar niet weer van die nachtelijke psychoses krijgt. Vorige maand liep ze nog in haar nachtpon buiten te zoeken naar haar schele poedel die al acht jaar dood is. En afgelopen winter, toen het zo sneeuwde, stond ze ’s nachts half bloot in de achtertuin. Misschien is het een goed idee om eens te overleggen of we professionele hulp moeten inroepen.’ Ik wip de flesjes open, zet ze samen met de glazen op een dienblad en loop, begerig gevolgd door de verlangende ogen van mijn gade, heupwiegend als een ervaren serveerster terug naar de huiskamer waar ik de glazen vul en eten bestel.

‘Nou, dat zal wel meevallen, ze heeft nu goede medicijnen gekregen zei de dokter.’ Gebiologeerd staart Michael naar de flesjes waarop zich druppels condens vormen die traag, als ijskoude vreugdetranen, naar de bodem rollen en opgaan in de onderzetters.

Ik bevestig mijn bestelling, reken af via Face ID en leg mijn telefoon ondersteboven op tafel. ‘Kaeng Khiaw Waan. Groene curry met kip en biefstuk. Wat we laatst in Amsterdam hadden, na de boekpresentatie van die twee broers. Het wordt over drie kwartier bezorgd. We kunnen nog even snel in bad samen. Ik moet je wat laten zien.’

‘Wat dan?’

‘Ik heb me laten waxen vanmiddag.’ Heupwiegend loop ik de houten wenteltrap op en trek de achterkant van mijn spijkerrokje uitdagend iets omhoog. Ik weet precies hoe ik hem kan ontspannen.

Zijn ogen worden groter en nog geen seconde later veert hij op om me achterna te jagen naar de badkamer.

Ik kleed me vlot uit en laat trots het werk van de waxsalon zien. Zijn goedkeurende blik glijdt over mijn lijf en ik geniet ervan. Een grijns om mijn mond verraadt mijn binnenpretje dat niets zo gemakkelijk is als een man zijn zorgen te laten vergeten. Je hoeft je alleen maar uit te kleden. That’s all. Een slechte dag op zijn werk? Een vervelend functioneringsgesprek? Autopech? Trek je shirt omhoog, laat je borsten zien en alle problemen verdwijnen als sneeuw voor de zon. Na duizenden jaren van evolutie is dit oerinstinct nog nooit veranderd. De Homo Erectus van de Lage Landen. Nu met een stoere jeans, geschoren ballen en een Diesel shirt.

We zitten nog geen tien minuten in bad als de deurbel gaat. ‘Zo dan, dat is vlot.’ Ik stap uit bad en schiet een dunne kimono aan. ‘Ik ga wel.’ Alles om de goede rust te bewaren. Michael blijft loom in het warme water zitten en zet met zijn telefoon de bluetooth speaker wat harder. “A knife, a fork, a vodka and a Cork ...” Cocaine In My Brain van Dillinger. Net als ik beneden de hal in loop wordt er op de deur geklopt. Pff, ik kom al, rustig maar ... Ik strik onhandig mijn ceintuur in een knoop die vermoedelijk nog nooit eerder is uitgevonden, en trek de voordeur open. What the fuck?

‘Hallo buh buh buurvrouw ...’ Hij steekt zijn hand bedelend naar me toe. Met de rug van zijn andere hand veegt hij wat speeksel van zijn lippen. Zijn benen schudden onrustig heen en weer waardoor zijn hele lijf beeft. ‘Heeft u wat koffie voor me?’ Zijn ogen kijken dwars door mijn kimono, ik voel ze over mijn lijf glijden.

Ik bijt zacht op mijn onderlip ... Niet boos worden Charlotte, daar bereik je niets mee. Gewoon zijn zin geven. ‘Ja, heb ik wel. Ik pak het voor je, momentje.’ Op mijn blote voeten loop ik naar de keuken en pak een nieuw pak Lavazza uit de voorraadkast. Als ik me omdraai zie ik dat hij mij gevolgd is. ‘Hier, kijk eens. En nu weer naar huis buurman. Geniet ervan.’

‘Bedankt buurvrouw.’ Hij maakt een galante buiging, neemt rustig de tijd om zorgvuldig naar mijn borsten te kijken, veegt nogmaals trillend langs zijn lippen en loopt daarna naar buiten waar hij zijn hand met het pak Italiaanse koffie opsteekt om te bedanken. De stakker ... hij heeft dit lot ook niet verdiend. Ik loop weer naar boven waar de muziek nog steeds gezellig vanuit de badkamer klinkt.

‘Was dat het eten al?’

‘Nee, een collecte voor het alzheimer fonds. Ik heb ze een tientje gegeven. Wie weet heeft je moeder er ooit baat bij. Of jij, mocht het erfelijk zijn,’ plaag ik met een knipoog.

‘Dat waardeer ik zo in je. Die warmhartige liefde voor anderen. Goed gedaan schat.’

Ik droog snel mijn haar met de hypersonische blower en trek een korte broek en tanktopje aan. Michael kiest voor een bermuda en een los vallend T-shirt met een Nirvana logo. Door het raam zie ik de bezorger aan komen fietsen. Een jonge knul met traditionele Thaise kleding aan en een oranje hoedje op zijn vierkante hoofd. ‘Ons eten komt eraan.’ We lopen snel naar beneden en nemen dankbaar de bestelling in ontvangst. Het ruikt heerlijk. Ik geef de knul twee euro fooi en krijg hiervoor een oprecht dankbare glimlach.

‘Eet smakelijk lieverd.’ Manlief mompelt hetzelfde, maar dan met zijn mond vol mie. We genieten van het eten, kijken daarna naar een gave thriller over een vrouw met een

dubbele persoonlijkheid en stappen na ieder vier flesjes bier en een goed glas whisky te hebben gedronken ons bed in. Te warm voor seks, een andere keer ... Ik kus mijn man zacht op zijn lippen, streel zijn borst en gezicht en val al snel in een slaap zonder dromen.

“I live my life like there's no tomorrow!” De bassen denderen door de muur ons huis binnen. We zijn gelijk klaarwakker. Van Halen, Runnin' with the Devil.

‘Godverdomme... het is twee uur ’s nachts.’ Woedend springt Michael uit bed.

Ik volg hem direct naar beneden. Terwijl ik de trap afloop voel ik gelijk spijt dat ik de buurman een pond espresso koffie heb gegeven. Misschien is het mijn schuld dat hij nu niet kan slapen.

‘Ik ga de politie bellen. Waar is mijn telefoon?’

‘Die ligt naast je bed.’ Net als hij weer naar boven wil lopen hou ik hem tegen. ‘Wacht, dat is misschien niet slim.’

‘Hoezo?’

‘Straks hoort hij van de politie dat wij het waren en heb je helemaal de poppen aan het dansen.’

‘Heb jij een beter idee?’

‘Meld misdaad anoniem. Dat kan gewoon via mijn iPad.’ Ik loop gelijk naar de kast om hem te pakken.

‘Ja, maar harde muziek is toch geen misdaad?’

Daar heeft hij een punt. Of het door de drank komt of door die vunzige ogen van vanmiddag, geen idee, maar ik krijg een geweldige ingeving. ‘We zeggen dat er een lijk voor zijn deur ligt.’ Ik ben trots op mijn fantastische plan.

‘Dan komt de politie kijken en horen ze het zelf. Niemand die weet dat wij het waren.’ Hij kijkt me sluw aan. ‘Doe maar, dan blijven we hier zitten om het te volgen.’

Ik zoek de juiste webpagina, vul de gegevens in en zucht diep. Nu afwachten.

Michael heeft ondertussen twee koppen koffie gemaakt er komt er wat onhandig mee aan lopen. ‘Pff, het is heet.’ Net als hij wil gaan zitten springt de buitenlamp aan. In het zwakke licht van een te goedkoop ledlampje zien we alleen een schim die behoedzaam naar de deur loopt.

‘Daar zal je hem hebben.’ Ik hoor aan zijn stem dat er een stop is doorgeslagen.

Michael neemt een diepe haal lucht, staat razendsnel op en rent grommend naar de voordeur die hij opentrekt en met al zijn kracht de schim de straat op trapt.

In paniek ren ik achter hem aan en kijk naar de gestalte die levenloos buiten op straat ligt. In het gele licht van een lantarenpaal zie ik het bloed vloeien. De schrik slaat om mijn hart als ik naar de kleding kijk. Die donkergrijze pyjama, bruine pantoffels...

‘O mijn God, wat heb je gedaan?’ De tranen stromen als een wilde rivier over mijn wangen. Blauwe zwaailichten verlichten het tafereel terwijl Michael op zijn knieën naast me komt zitten. ‘Het is je moeder.’